Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἔτησία . . .	δρ. 16.—	Ἔτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι ἀπὸ τὴν ἀνάσουν μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα παλαιότερα ἑκάστου, ἑκάστης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κεφαλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ὀκτωβρίου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 44*

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἔτσι λοιπὸν τοῦ ρίχνονται τοῦ καλοῦ σας Ἀλέκου τὰ παιδιὰ καὶ τὸν γυμνώνουν. Καί, ἀπὸ ἀρχιστράτηγος, ἀπὸ Μέγας Ἀλέξανδρος ποὺ ἦταν, τὸν ἀφίνουν Ἀλέκο μοναχό!..

Στὴν ἀρχή, ἀντιστάθηκε ὅσο μπόρεσε. Μὰ ἐνικήθηκε ἀπὸ τὸν ἀριθμό. Ἦταν δυνατὸ νὰ τὰ βάλῃ ἕνας μὲ δέκα; Ἔπρεπε νὰ ἦταν Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας, Ἡράκλῆς, ἐνῷ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς Ἀλέκος.

Κι' ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπόειδε, τοὺς ἐφώναξε:

—Φτάνει! Ὑποχωρῶ. Τί θέλετε;

—Νὰ πάψῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ πολυθοῦμε!

— Πολὺ καλά! Δόστε μου τὰ πράγματά μου καὶ πηγαίνετε στὸ καλό.

Κι' ἐπῆρε τὴ σχισμένη του σημαία, τὸ σπασμένο του γιαταγάνι, τὸ καπωμένο του τζιλίκιο, τὸ μαυρισμένο του λοφίο· κι' ἐξεκίνησε, σὲ κακὰ χάλια, νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Ἀλλὰ τώρα τὰ παιδιὰ τὸν πῆραν ἀπὸ πίσω μὲ τὰ γιούχα. Ὁ ἕνας ἔσεῖε ἀλεύρωρο τὸ σπηρούνι ποὺ τοῦ εἶχε πάρει· ὁ ἄλλος ἔπαιζε τὴ σάλπιγκα ἀποιπαιχτικά· κι' ὅλοι τοῦ φώναζαν:

— Ἐ! ... ἐ! ... ἐεεεε! ...

Τέτοια φωνὴ δὲν ξανακούσθηκε!

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

— Ποιό;

— Ἡ Μάλτα.

— Καὶ γιατὶ ἡ Νέα-Ἑλβετία, φώναξε τότε ὁ κ. Οὐόλστων, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ Μάλτα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ;

Κι' ὁ Τζάκ συλλογίσθηκε: Μὰ κι' ἡ Ἑλβετία μποροῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ μιὰ ὡραία ἀποικία ἑλβετική...

Ὁ οὐρανὸς ἦταν διαυγέστατος κι' ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν εἶχε καθόλου ἀτμούς. Οὔτε ἴχνος ὑγρασίας δὲν αἰσθανόταν κανεὶς στὸν γύρω του ἀέρα· καὶ κάτω, τὸ σχῆμα τοῦ ἐδάφους ξεχώριζε μὲ μεγάλη καθαρότητα.

Ἐπειδὴ τὸ ἀναίβασμα θἀπαιτοῦσε τρεῖς φορὲς λιγώτερο καιρὸ ἀπὸ τὸ καταίβασμα, ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ διαθέσουν λίγες ὧρες ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γύριζαν στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Καὶ κοιτάζοντας γύρω-γύρω μὲ τὰ κιάλια, ἐξέτασαν προσεκτικὰ τὴ χώρα ποὺ ἀπλωνόταν στὰ πόδια τους.

Ὁ Ἑρνέστος, μὲ τὸ σημειωματάρι καὶ τὸ μολύβι στὰ χέρια, ἔχαραττε τὶς γραμμὲς τοῦ μεγάλου ἐκείνου αὐγοῦ, — γιατὶ τέτοιο σχῆμα εἶχε, —ποὺ τὸ διαπερνοῦσαν ὁ 19ος παράλληλος τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου σὲ μάκρος εἰκοσιτεσσάρων περίπου λευγῶν, καὶ ὁ 114ος μεσημβρινὸς σὲ μάκρος δεκαεννέα.

Ἀπὸ κεῖ-πάνω μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ καλὰ ὅλο τὸ βορεινὸ μέρος, σὲ ἀπόσταση δέκα ὡς δώδεκα λευγῶν. Πέρ' ἀπὸ τὴν ἀκτή, μιὰ στενὴ λωρίδα θάλασσας ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας ὡς τὸ ἀκρωτήρι ποὺ ἔκλεινε τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λάθος, ἔλεγε ὁ Τζάκ. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ γυαλιὰ γιὰ νὰναγνωρίσω τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας καὶ τὴν ἀκτὴ ὡς τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Πραγματικῶς, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων· καὶ ἀτὴν ἄκρη αὐτῆς τῆς γωνίας,

νὰ τὸ Ἀναταλικὸ Ἀκρωτήρι, ποὺ σκεπάζει τὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία.

— Δυστυχῶς, εἶπε ὁ Τζάκ, οὔτε μὲ τὸ λαμπρὸ τηλεσκόπιο τοῦ Ἐρνέστου, δὲν μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὴν περιοχὴ τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν.

— Γιατὶ τὴν κρύβουν οἱ βράχοι, ποὺ τὴν περιορίζουν πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ Φελσενγχάϊμ καὶ τὸ Φαλκενχόρστ δὲν φαίνεται ἡ κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς, οὔτε ἀπ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ δὲν μπορεῖ νὰ φαίνουνται τὸ Φελσενγχάϊμ καὶ τὸ Φαλκενχόρστ. Εἶναι λογικό, νομίζω.

— Λογικώτατο! εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀλλὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνεται οὔτε τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας . . .

— Μπᾶ! Καὶ ποῦ ξέρεις ἂν κι' ἀπὸ κεῖ, κι' ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ ἀκόμη, δὲν φαίνεται αὐτὸς ὁ κῶνος. Ἐμεῖς μπορεῖ νὰ μὴ τὸν προσέξαμε ποτέ.

— Ἀπὸ αὐτὰ ὅλα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, πρέπει νὰ συμπεράνουμε, ὅτι ἡ καθαυτὸ κορυφογραμμὴ δὲν φαίνεται παρ' ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ.

— Ἀκριβῶς! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Καὶ τὰ ὑψώματα τῆς κοιλάδος μᾶς κρύβουν τὸ Φελσενχάϊμ.

— Λυποῦμαι, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ, γιατί θὰ βλέπαμε τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὴν κυρία Οὐόλστων καὶ τὴν Ἄννα . . . Κι' ἂν τοὺς ἐρχόταν ἡ ἰδέα νὰ πᾶνε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, θὰ τοὺς γνωρίζαμε... ἐννοῶ μὲ τὰ κιάλια.

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ! εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή.

— Αὐτὸ μόνο τὸ κακὸ ἔχει ὁ κῶνος, συμπέρανε ὁ Τζάκ. Γιατί νὰ μὴν εἶναι ψηλότερος λίγα πόδια;... Ἂν ἦταν, οἱ οἰκογένειές μας θὰ μᾶς ἔκαναν σινιάλα, θὰ ἔβαζαν μιὰ σημαία στὸν περιστεριῶνα τοῦ Φελσενγχάϊμ. Καὶ θὰ τοὺς χαιρετούσαμε μὲ τὴ δική μας.

— Πῆρε πάλι δρόμο ὁ Τζάκ!... εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Ἐρνέστος θἄβλεπε τὴν Ἄννα...

— Μὰ τὴν βλέπω πάντα!

— Καὶ χωρὶς γυαλιά, ἔ; Τί μακριὰ ποὺ βλέπουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς!

Τελοσπάντων, δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νὰ πάρουν μιὰ ἀκριβὴ ἄποψη τοῦ νησιοῦ καὶ νὰ σημειώσουν τὸ σχῆμα τῆς περιφερείας καὶ τὴ γεωλογική του κατασκευή.

Σὲ μιὰ στιλπνὴ ταινία φαινόταν ὁ ποταμὸς Μόντροζ. Τὸ κάτω του μέρος ἐπότιζε μιὰ χώρα δασωμένη καὶ καταπράσινη· ἀλλὰ τὸ ἐπάνω μιὰ χώρα γυμνή. Τρεφόμενος ἀπὸ πολλὰ παραπόταμα, ἔκανε ἕνα σωρὸ στριφογυρίσματα. Τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἔφθαναν ἀπὸ κεῖ ὡς τὶς δυτικὲς ἄκρες τοῦ νησιοῦ.

Τὸ σχῆμα γενικὰ τῆς Νέας-Ἑλβετίας ἔμοιαζε μὲ φύλλο δένδρου, περισσότερο πλατὺ παρὰ μακρύ. Καὶ τὰ πέντε ἔκτα τουλάχιστο τῆς ἐπιφανείας της, πρὸς τὸ βορεινὸ μέρος τῆς ὀροσειρᾶς, ἦταν μιὰ χώρα πολὺ γόνιμη, ἱκανὴ νὰ θρέψῃ πολλὲς χιλιάδες κατοίκους.

Ὅσο γιὰ τὴ θέση της στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, ἦταν φανερὸ πὼς δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα ἄθροισμα νησιῶν, σὲ κανένα «ἀρχιπέλαγος». Ἡ ἀκτὴ τοῦ πλησιέστερου ἀπεῖχε τρακόσιες ὁλόκληρες λεῦγες, κι' ἦταν ἡ Νέα-Ὁλλανδία.

Νησάκια γύρω της δὲν εἶχε. Μόνο στὴ δυτικὴ θάλασσα φαινόταν ἕνας σκόπελος, τέσσερες λεῦγες μακριὰ ἀπὸ τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν. Ὁ Τζὰκ κοίταξε μὲ τὰ κιάλια πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ὁ Ἀναμμένος Βράχος . . . ποὺ δὲν καίει! ἐφώναξε. Ἂν ἦταν ὁ Φρίτς, δὲν θὰ χρειαζόταν γυαλιὰ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ...

Ὥστε ἡ Νέα-Ἑλβετία, στὸ μεγαλύτερο μέρος της, μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάσταση μιᾶς μεγάλης ἀποικίας. Ὁπωσδήποτε, ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόσφεραν τἀνατολικά, τὰ δυτικὰ καὶ τὰ βορεινά της, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ γυρέψῃ κανεὶς καὶ στὰ μεσημβρινά. Τί διαφορὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὡς τἄλλα! Ἦταν μιὰ γύμνια, μιὰ ἐρημιά, ποὺ ἔδινε ὅλη τὴ φρίκη τοῦ χάους. Ἡ ἀνώτερη ζώνη τῆς βουνοσειρᾶς ἐξακολουθοῦσε ὡς τὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, — ζώνη ποὺ φαινόταν ἀδιαπέραστη, ἀδιάβατη. Καὶ κάτω, τὸ ἀκρογιάλι δὲν ἦταν παρὰ μιὰ στενὴ λωρίδα ἀπὸ ἄμμο, ποὺ κι' αὐτὴ θὰ τὴ σκέπαζε ἡ θάλασσα μὲ τὴν παλίρροια.

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔβλεπαν σιωπηλὰ τὸ μελαγχολικὸ θέαμα τῆς ἄγριας ἐκείνης ἐρημιᾶς. Ὕστερα ὁ Ἐρνέστος εἶπε:

— Ἂν, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ», ριχνόμαστε 'ς αὐτὴ τὴν ἀκτή, θὰ πεθαίναμε τῆς πείνας!

— Ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν θὰ εἴχατε ἐλπίδα σωτηρίας. Γιατὶ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ φθάσετε ποτὲ στὴν εὔφορη χώρα, ἂν καὶ δὲν ἀπέχει παρὰ λίγες λεῦγες πρὸς τὰ βορεινά. Πῶς θὰ περνούσατε αὐτοὺς τοὺς βράχους; Πῶς θὰ κατεβαίνατε ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ πλαγιὰ τῆς βουνοσειρᾶς; Μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ 'δῶ δὲν ὑπάρχει συγκοινωνία μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἂν τριγυρίζαμε τὴν ἀκτή, θὰ φθάναμε ἴσως στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ καὶ στὸ εὔφορο μέρος τοῦ νησιοῦ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος· ἀλλὰ μόνο ἂν τὸ πλοιάριό μας σπρωχνόταν πρὸς τἀνατολικὰ ἢ τὰ δυτικά. Γιατὶ στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ δὲν θὰ εὑρίσκαμε ἕναν δρμο, σὰν τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας γιὰ νἀράξῃ χωρὶς πολὺ κόπο.

Ἦταν εὐτύχημα, ἀλήθεια, ποὺ οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Λάνδλορδ» σπρώχθηκαν τὸ ἀγκυροβόλι στὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι τῆς Νέας-Ἑλβετίας. Ἀλλοιώτικα θἄταν χαμένοι!

Ὁ φρικτότερος θάνατος θὰ τοὺς περίμενε στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν βράχων! Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σωθοῦν κι' ὡδήγησε τὴ σχεδία τους σὲ μέρος καλό.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

(τοῦ Hugo)

Τὴν προσευχή σου, κόρη μου,
κάμε! Γιὰ ἰδές, ψυχτώνει,
χρυσὸς πλανήτης τὰ τρυπᾷ
τὰ σύννεφα καὶ βγαίνει·
τῶν λόφων τὰ γυρίσματα
ἡ ὁμίχλη στεφανώνει·
σιγὰ ἕνα κάρρο, ἀπὸ μακριά,
μὲς στὴ σκιὰ διαβαίνει.
Ἄκου, ὅλα ξεκουράζονται
καὶ τὸ δεντρὶ σαλεύει,
τὴ σκόνη ἀποτινάζοντας
ποὺ ὅλημερὶς μαζεύει.
Ἡ προσευχή σου, κόρη μου,
γιὰ Ἐκείνη ἂς προτάχισῃ,
ποὺ πὸ μικρὸ τὸ λίκνο σου
τόσες φορὲς κουνοῦσε·
ποὺ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς μικρὴ
ψυχὴ σὲ εἶχε ζητήσει,
καὶ ποὺ στὸν κόσμο σ' ἔφερε,
καὶ ποὺ—γιατὶ ἀγαποῦσε—
τὴ μαύρη τῆς ζωὴ στὰ δυό
τὴν εἶχε μοιρασμένα:
κράτησε αὐτὴ τὴν ἀψιθιά,
— τὸ μέλι ἦταν γιὰ σένα.
Ὕστερα, ἀκόμα πὲς γιὰ μέ.
— Στὴν κάθε προσευχή σου
λέγε δυὸ λόγια: «Κύριε,
Θεέ μου καὶ Πατέρα,
χάρη, γιατὶ εἶσαι σπλαχνικὸς
κι' ἄμετρη ἡ δύναμή σου!»
Κι' ἄσ' τα νὰ πᾶνε ἐκεῖ ποὺ θές,
ψηλά, στὶς οὐράνια, πέρα,
Καὶ μὴ φοβᾶσαι πιά, γιατί
τὸ δρόμο τὸν δικό του
τὸ κάθε τί, κάτω στὴ γῆ,
τὸν παίρνει μοναχό του.
Τὸ κάθε τι, κάτω στὴ γῆ,
τὸ δρόμο του διαβαίνει,
Τὸν κάμπο σχίζοντας γοργός,
ὁ ποταμὸς πηγαίνει
στὴ θάλασσα· κι' ἡ μέλισσα
τὸ λουλουδο γνωρίζει
πῶχει τὸ μέλι· κάθε τι
στὴν ἄκρη του γυρίζει.
Στὸν ἥλιο πάει ὁ ἀετὸς
κι' ὁ νιὸς στὸ νεκρό,
τὸ χελιδόνι στὴ φωλιὰ
κι' ἡ προσευχὴ στὸν οὐρανό.
Ὅταν γιὰ κεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς
ἡ προσευχή σου φτάσῃ,
μοιάζω μὲ ἀεροβάρκα ἀκουμπᾷ
τὸ τσουτσωμὰ του κάτω
καὶ κάθεται ἀπὸ σύνορα
τοῦ κόσμου κι' ἀποστάσῃ.
Θαρρῶ πὼς εἶναι πιὸ ἀλαφρὸς
τὸ φῶς ποὺ γεμάτο
σφάλματα, πὼς εἶναι σεμφορὲς,
μὴ βαστάγοντας τὴν ψυχὴ,
μαζί της ἀπαράγοντας,
τὸ πάντα κι' ἡ προσευχή.

Α. ΜΑΚΡΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

Η ΓΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 338]

Ἀναψε φωτιὰ ἡ μάνα μου. Φλεβάρης ἦταν. Ἔρριξε δαδὶ στὴ φωτιὰ νὰ φέγγῃ. Πῆρε ἕνα κομμάτι μπομπότα (ἀραποσίτικο ψωμί), ἀποδοσίδι τῆς δουλειᾶς τῆς ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ δυὸ—τρία κρομμύδια καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ μὲ τὸν Κωστούλα στὴν ἀγκαλιά.

— Ἀστὲ, παιδιά, νὰ φᾶμε. Κι' ἡ γίδα, μὴ φοβᾶστε, θὰ γιάνῃ ἴσαμε αὔριο.

Μὰ ποῦ ἡ Λένη δὲν ἔπαυε τὸ κλάμα.

— Σώπα, παιδί μου Λένη, τί κλαῖς καὶ κλαῖς; Σοῦ εἶπα θὰ γιάνῃ. Σώπα κι' ἄντε νὰ φάμε.

Σηκώθηκε, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν κάθισε σιμά της. Τῆς ἔδωκε ψωμί. Τὴν ἐφίλησε.

— Σώπα, παιδάκι μου.

Ἡ Λένη δὲν ἄκουε. Τὸ δικό της αὐτή.

— Μὰ . . . νὰ . . . κι' ἄν . . . μᾶς ψο... σῃ... ἡ Φλώ...ρα...

— Σώπα, παιδάκι μου, ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μιὰ στάλα φαρμάκι... Δὲ φτάνει ποὺ εἶμαι σκοτωμένη ἀπὸ τὴ δουλειά, ἔχω καὶ τὴ γκρίνια σου, κοτζάμ κορίτσι. Σύχασε κι' ἂν εἶναι νὰ ψαφήσῃ, ὥρα της καλή. Πολλὰ ἔπαθα, ἂς πάθω καὶ τοῦτο ἀκόμα. Βουβάσου τώρα νὰ μὴ κλαίῃ καὶ τὸ παιδί. Δὲν παθαίνει τίποτα ἡ γίδα.

Γιὰ τὸν Κωστούλα ἔλεγε, ποὺ ὅσο ἔβλεπε τὴ Λένη νὰ κλαίῃ, ἄλλο τόσο αὐτὸς φώναζε. Μικρὸ παιδάκι μαθέ, πέντε χρονῶ.

Εἶδε ποὺ πείσμωσε τὴ μάνα της ἡ Λένη καὶ σώπασε. Μαζώχτηκε σὲ μιὰν ἄκρη κι' ἐκεῖ ἀποκοιμήθηκε, δίχως νὰ φάῃ, μὲ τὸ ψωμὶ στὸ χέρι.

Σὰν ἀποφάγαμε, σηκώθηκε ἡ μάνα μου. Κι' ἅμα τὴν εἶδε π' ἀποκοιμήθηκε, ἔπρωσε καὶ τὴν ἔβαλε στὸ στρῶμα. Τὴν ἐφίλησε κι' εἶπε σιγανά:

«Κακοκέφαλο, μ' ἔκανες καὶ σὲ μάλωσα καὶ δὲν ἔφαες κι' ὅλα, νὰ σκάσω... Κ' ἐγὼ σᾶς μεγαλώνω μὲ τὸ αἷμά μου, κακοκέφαλο».

Πλαγιάσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

* * *

Τὴ νύχτα, δὲν ξέρω κατὰ τί ὥρα, ξύπνησα. Στὸ παραγώνι κάποιος φύσαε ν' ἀνάψῃ φλόγα. Σὲ λίγο ἔλαμψε μιὰ φλόγα καὶ νὰ ἡ Λένη μ' ἕνα δαδὶ ἀναμμένο στὸ χέρι.

Χαμηλά, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ, ἡ γίδα στέκονταν ὀρθὴ μπροστὰ στὸ πριάρι κι' ἔτρωε. Κι' ὅπως ἔλαμψε ἡ φλόγα τοῦ δαδιοῦ, ἔστρεψε καὶ κοίταξε τὴ Λένη καὶ σιγανοβέλασε μιὰ φορὰ σὰν νἄθελε νὰ τῆς μιλήσῃ.

Σὰν τὴν εἶδε ἡ Λένη τὴ Φλώρα ποὺ ἔτρωε, «Τρώς, γιδούλα μου; τῆς εἶπε· Φάε, φάε. Εἶσαι καλὰ τώρα; Δὲν πονεῖς; Φλώρα μου, ἔγιανες;

Τὴν ἐσίμωσε καὶ τὴ φίλησε στὰ μάτια.

— Λένη, εἶνε καλὰ ἡ Φλώρα;

Καὶ πετάχτηκα ἀπὸ τὸ στρῶμα.

Ξύπνησε κι' ἡ μάνα μου, ξύπνησε κι' ὁ Κωστούλας, καὶ σὰν τὶς χαρὲς ποὺ κάναμε!

Κι' ἡ μάνα μου ἔδωκε τῆς Λένης νὰ φάῃ, ποὖχε ἀποκοιμηθῆ νηστική.

ΑΘΑΝ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φωϋχτερσλέμπεον]

41.

Ἂν κατορθώσουμε νὰ συγκεντρώσουμε τὴν προσοχή μας σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, εἴτε μὲ τὴ συναναστροφὴ φίλου ἢ βιβλίου, εἴτε μὲ τὴ συναίσθηση τοῦ καθήκοντος, ὁ ἀντιπερισπασμὸς αὐτὸς καταπραΰνει ἀσφαλῶς τὴν ἐνδόμυχη λύπη ἢ τὸν ἐξωτερικὸ πόνο. Ἀκόμη ἀσφαλέστερη εἶναι ἡ ἐπιτυχία, ἂν ὁ ἀντιπερισπασμὸς αὐτὸς μᾶς δίνεται ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ θλιμμένη μας ψυχή.

42.

Μὲ μιὰ βαθειὰ διανόηση,—εἶπε ὁ Χίμπελ,— συνειθίζουμε τὴν ψυχή μας νὰ ζῇ τρόπον τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα μας. Ἔτσι ἡ ψυχή μας ἑτοιμάζει, πιὸ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γήϊνους, ἕνα δρόμο πρὸς κατι πιὸ ὑψηλὸ ποὺ ἐπιφυλάσσεται στοὺς ἀνθρώπους.

43.

Σὲ τίποτα δὲν ὠφελεῖ τὸ σκόρπισμα τοῦ νοῦ, ποὺ λέγεται ἀφηρημάδα. Ὅταν ἐπιμένω πολὺ νἀπομακρύνω τὸ νοῦ μου ἀπὸ τὸ Α ἢ Β ἀντικείμενο, τότε ἴσα-ἴσα τὸν κρατῶ στὸ ἀντικείμενο αὐτὸ καὶ δὲν πετυχαίνω τὸ σκοπό μου. Ὅταν ἀπεναντίας προσηλώσω τὸ νοῦ μου στὸ Γ, τότε τὸ Α ἢ τὸ Β ἀπομακρύνονται μονάχα τους.

44

Τότε μόνο ἀρνούμεθα πραγματικῶς τὸ χυδαῖο, τὸ κακό, τὸ ψεύτικο, τὸ ἄσχημο, ὅταν τἀντικαθιστοῦμε μὲ τὸ εὐγενικό, τὸ ἀγαθό, τὸ ἀληθινο, τὸ ὡραῖο.

45.

Κάποια αἰσιοδοξία εἶναι ἀναγκαία στὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς· Ὅποιος δὲν εἶν' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Κι' ὅποιος εἶναι δυσαρεστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του, πῶς μπορεῖ νὰ μὴν τρώγεται ἀπὸ ἀθυμία;

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ

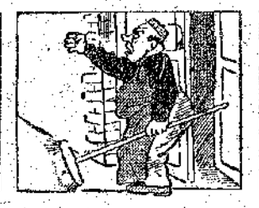

Ὁ Κωστάκης εἶναι ἕνας μικρὸς μαθητής, ποὺ ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κτυπᾷ τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν. Κάθε πρωὶ ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο, κάθε βράδυ ποὺ σχολάζει, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγαπημένη του διασκέδαση. Ὡς τώρα εἶχε γλυτώσει ὅλες τὶς τιμωρίες ποὺ τὸν φοβίρισαν, γιατὶ πόσες φορὲς δὲν ἐκινδύνευσε νὰ πιαστῇ ἀπὸ γελασμένους θυρωροὺς! Καὶ θαρρῶντας πὼς εἶναι ἀπιάστος, κοροϊδεύψε μιὰ μέρα καὶ τὸν μπάρμπα Στάθη, σεβάσμιο θυρωρό, ποὺ τὸν φοβέρισε μὲ τὸ γροθο του. — «Ἂν σοῦ βαστάῃ, ξανακάνε τὸ! τοῦ φώναξε.—Θὰ τὸ ξανακάνω! ἀποκρίθηκε πεισματικὰ ὁ Κωστάκης· κι' ἀπάνω μάλιστα, σὰ θὰ σχολάσω!»

Τότε ὁ μπάρμπα-Στάθης πῆρε ἐξό, ἀπ' αὐτὸν ποὺ βάζουν στὶς βέργες καὶ πιάνουν τὰ πουλιά, καὶ μ' ἕνα πινέλλο ἄλειψε ὅλο τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ. «Καλὰ σ' ἔχω τώρα! εἶπε μέσα του. Κόπιασε νὰ κτυπήσῃς ὅποτε θές».— «Τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου, συλλογεζόταν κι' ὁ Κωστάκης στὸ σχολεῖο· θὰ πάω, κι' ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ!»

Κι' ὅταν σχόλασε, πῆγε. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ στὴν πόρτα τοῦ μπάρμπα-Στάθη, στάθηκε λίγο μακρύτερα νὰ κοιτάξῃ. Τίποτα, ἡσυχία. Κι' ἡ πόρτα κατάκλειστη καὶ τὸ κορδόνι στὴ θέση του... Δὲν χάνει καιρό, τρέχει, ὁρμᾷ, ἀρπάζει τὸ κορδόνι καὶ κτυπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Μὰ ὕστερα βγάζει μιὰ φωνή: Ἀδύνατο νὰ ξεκολλήσῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ κορδόνι, ἢ καλύτερα, τὸ καταραμένο αὐτὸ κορδόνι δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ!.. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἐβ ἐπατε πὼς πολεμοῦσε νὰ γλυτώσῃ, ἐνῷ ἄνοιγε ἡ πόρτα κι' ὁ μπάρμπα-Στάθης ἐβγαινε ἡσυχα-ἡσυχα μὲ τὴ σκούπα του. «Λοιπόν, τοῦ λέει, τὸ περίμενες αὐτό;... Ἔ, τώρα κάμε μου καὶ μιὰ τούμπα, νὰ γελάσω πιὸ πολύ!» Καὶ τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιά, ποὺ τὸν ξεκόλλησε ἀμέσως. Ὁ Κωστάκης τὸ βάζει στὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴ φάῃ κι' ἄλλη. Μὰ ἔννοια σας καὶ τὸ παθημά του δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ... Περιττὸ νὰ προσθέσω, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τοῦ κόπηκε σὰ μὲ μαχαίρι κι' ἡ κακὴ ἡ συνήθεια ποὺ εἶχε νὰ κτυπᾷ τὰ κουδούνια τῶν σπιτιῶν...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου

ΓΡΩ στὸ χρυσὸ κρεββάτι, ὅπου βρίσκεται ξαπλωμένος, ἄρρωστος βαριά, ὁ νέος Βασιλιάς, κι' ὅταν Αὐτὸς ἀκόμα κοιμᾶται, ἀγρυπνοῦν ὅλες οἱ ἀνησυχίες, ὅλες οἱ ἀγωνίες: Θὰ ζήσῃ; — Ὅλοι αὐτὸ ρωτοῦν, ὅλοι αὐτὸ εὐχουνται: Νὰ νικήσῃ τὴν κακὴ ἀρρώστεια, νὰ ζήσῃ... Ὅταν ὁ Θάνατος ἁπλώνῃ τὸ μαῦρο του ἡσκιο σ' ἕνα νιό, σ' ἕνα λεβέντη, γεμᾶτο ζωὴ καὶ καλοσύνη, τὰ ταπεινὰ αἰσθήματα παραμερίζουν. Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ καθαρίζεται ἀπ' ὅλ' τὴν ἀσχημίζει. Καὶ μπροστὰ σὲ μεγάλη τραγωδία, δὲν μένει παρὰ ὁ ἔλεος, ὁ ὑπέρτατος οἶκτος.

Τί τραγικὴ ὑπαρξη, ἀλήθεια, ὁ Βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος! Ὁ Σαίξπηρ, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο νὰ κάνῃ τραγῳδίες μὲ βασιλιάδες καὶ βασιλόπουλα, μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ γιὰ ἥρωά του. Ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδί, θεωροῦσε μεγάλη του εὐτυχία πὼς δὲν ἔτυχε νὰ γεννηθῇ ἀπάνω ἢ πολὺ κοντὰ στὸ θρόνο, πὼς δὲν ἦταν οὔτε Βασιλιάς, οὔτε Διάδοχος· καὶ τὸ μόνο, λένε, ποὺ παρακαλοῦσε, ἦταν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν κι' ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ Πρίγκηπα. Ἤθελε νὰ ζήσῃ, νὰ χαρῇ τὴ ζωή του, ἐλεύθερος ἀπ' ὅλες αἐκεῖνες τὶς ὑποχρεώσεις, ἀπ' ὅλα τὰ χρυσᾶ δεσμά, ποὺ τοῦ ἔβαζε ἡ γέννησή του: νὰ εἶναι ἕνας κοινὸς θνητός.

Καὶ βέβαια ποὺ θὰ αἰσθανόταν μεγάλη δύναμη μέσα του, γιὰ νὰ παρακαλῇ τέτοιο πρᾶγμα! Γιατὶ οἱ Πρίγκηπες δὲν ἔχουν μόνο ὑποχρεώσεις ἀλλὰ καὶ προνόμια. Καὶ τίποτα νὰ μὴν εἶναι, καὶ τίποτα νὰ μὴν κάνῃ, ἕνας Πρίγκηπας ζῇ. Λάμπει μάλιστα, διακρίνεται καί, τὸ κάτω-κάτω, εἶν' εὐτύχισμένος. Ἐνῶ ἕνας κοινὸς θνητὸς πρέπει νὰ δημιουργήσῃ τὴν εὐτυχία του μὲ τὰ χέρια του καὶ φυσικὰ πρέπει νὰ ἀξῃ ὅλη τὴ δύναμη γιὰ μιὰ τέτοια δημιουργία.

Καὶ ὅμως! ὄχι μόνο αὐτὴ ἡ χάρη δὲν τοῦ ἔγεινε, ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ πριγκηπικὰ καθήκοντα δὲν ἀπάλλαξε κανεὶς τὸν Ἀλέξανδρο, ἀλλὰ κι' ἡ τύχη τἄφερε ἔτσι, ὥστε νὰ γίνῃ καὶ Βασιλιάς. Χωρὶς νὰ γεννηθῇ τόσο κοντὰ στὸ θρόνο, βρέθηκε ἄξαφνα ἀπάνω του! Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται, τοῦ φόρεσαν τὸ ἀκάνθινο στέμμα καὶ τοῦ ἔβαλαν στὸ χέρι τὸ σκῆπτρο τὸ βαρύ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ τὸ νέο Πρίγκηπα, θάταν ἀληθινὰ τραγική. Ἄλλοι χαλοῦν τὸν κόσμο γιὰ ἕνα θρόνο, ἄλλοι σκοτώνουνται ἢ σκοτώνουν γιὰ ἕνα στέμμα. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, οἱ συγγενεῖς τῶν βασιλιάδων, μακρινοὶ καὶ κοντινοί, ἔκαναν στὰ παλάτια συνωμοσίες, ἔκαναν φρικτὰ κακουργήματα, γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἢ νὰ τοὺς ἐξαφανίσουν, καὶ νὰ πάρουν τὴ θέση τους αὐτοί. Μὲ πόση φρίκη, μὲ πόσο οἶκτο, μὲ πόση περιφρόνηση ἀκόμα, θὰ διάβαζε ὁ Ἀλέξανδρος στὴν Ἱστορία του τὰ παλιὰ αὐτὰ ἱστορικά! Καὶ νὰ ποὺ βρέθηκε μιὰ μέρα στὴν ἀνάγκη νὰ πάρῃ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα Του, πρὶν πεθάνῃ αὐτὸς καὶ χωρὶς κἂν νὰ εἶναι ἡ σειρά του. Θέλεγες πὼς ἡ Μοῖρα τἄφερε ἔτσι, ἀκριβῶς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἕνα Πρίγκηπα ποὺ εἶχε τόσο διαφορετικὲς ἰδέες ἀπὸ τοὺς ἄλλους!

Ἀλλὰ ὅσο βαρὺ κι' ἂν ἦταν τὸ καθῆκον του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μοιραῖα περιστατικά, ποὺ τὸν ἀνέβασαν στὸν ἑλληνικὸ θρόνο, τὸ ἔκαμε. Κι' ὑποθέτω, ὅτι δὲν θὰ ζοῦσε καὶ τόσο δυστυχισμένος σὰ Βασιλιάς, γιατὶ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ συλλογίζεται πολλὰ ὅποιος κάνει πιστὰ τὸ καθῆκον του. Κι' ἄξαφνα, μέσα στὴν ἡσυχία, ἂν ὄχι καὶ στὴν εὐτυχία, ἡ κακὴ τύχη, ἡ σκληρὴ Μοῖρα ἔστελνε ἄλλο τραγικό. Μιὰν ἀρρώστεια, μιὰ μόλυνση ἀπὸ δάγκαμα ζώου, ποὺ τὸν κρατεῖ τώρα τόσες ἡμέρες ἀνάμεσα σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο!

Πόσοι δὲν ἐδαγκώθηκαν ἀπὸ πιθήκους, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα; Δαγκώθηκε κι' ὁ βασιλιὰς Ἀλέξανδρος καὶ ἀφοῦ πέρασε ἀληθινὸ μαρτύριο, ἀκόμα κινδυνεύει!... Καὶ θαλούσατε βέβαια πὼς ἔγεινε τὸ μοιραῖο αὐτό. Στὸ κτῆμα τοῦ Τατοΐου ὑπῆρχαν δυὸ πίθηκοι, ἕνας ἄγριος κι' ἕνας ἥμερος. Ὁ σκύλος τοῦ Βασιλιᾶ, 'ς ἕνα περίπατο στὸ κτῆμα, βρῆκε δεμένο τὸν ἄγριο καὶ τοῦ ρίχτηκε. Ὁ Βασιλιὰς ἔτρεξε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ σκύλου. Ἀλλὰ τότε κατέβηκε ὁ ἄλλος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕνα δένδρο, — ὁ ἥμερος καὶ γι' αὐτὸ λυτός, — καὶ παρεξηγώντας τὶς διαθέσεις τοῦ Βασιλιᾶ, ἀγριεύοντας, τὸν ἐδάγκασε στὴν κνήμη. Εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ βγάλουν τὰ δόντια τοῦ λυσσασμένου ζώου ἀπὸ τὴν κνήμη τοῦ Βασιλιᾶ· καὶ δὲν τὸ κατόρθωσαν παρ' ἀφοῦ ἀποσπάσθηκε κι' ἕνα κομμάτι κρέας. Ὁ πίθηκος τὸν ἐδάγκασε τότε καὶ [illegible] ἀλλὰ ἐλαφρότερα. Τὸ δάγκωμ[illegible] διοῦ ἦταν τὸ σπουδαῖο.

Τὸ ἔπλυναν, τὸ ἔδεσαν' ἄλλο [illegible] ἀρρώστησε νὰ φανερωθῇ ἡ μόλυνση, ἀπὸ ἕνα φοβερὸ μικρόβιο ποὺ λέγεται *στρεπτόκοκκος* καὶ ποὺ θὰ ὑπῆρχε στὸ σάλιο τοῦ πιθήκου. Μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπῆρχε καὶ κάπου ἀλλοῦ καὶ νὰ ἤλθε ὑποψιάστοτε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν πληγή. Ἔ, ὅταν εἶναι κανένας νέος, δὲν δίνει καὶ τόση προσοχὴ 'ς ἕνα δάγκαμα πιθήκου ἢ 'ς ὁ,τιδήποτε ἄλλο. «Θὰ περάσῃ» λέει. Ἔχει τὴ νεανικὴ αἰσιοδοξία, τὴν ἀπέραντη. Μόνο οἱ ἡλικιωμένοι τὰ φοβοῦνται καὶ τὰ προσέχουν ὅλα. Κι' αὐτοὶ θυμοῦνται, — πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ ἔβλαπτε ἂν τὸ θυμώνταν λίγο κι' οἱ νέοι, καὶ τὰ παιδιά, — πὼς κάθε τρυπίτσα στὸ πετσί μας, (τὸ εἶπε ἕνας μεγάλος γιατρός), ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι, μπορεῖ νὰ γίνῃ πόρτα καὶ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὴ ὁ θάνατος. Προσοχὴ λοιπόν, προσοχὴ ἀκόμα καὶ στὶς γρατζουνιές...

Γιὰ τὸ πάθημα τοῦ Βασιλιᾶ, ἄκουσα ἕναν ἄνθρωπο τοῦ λαοῦ νὰ λέῃ: «Τί κακὴ ὥρα!» Μὰ καὶ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ πῇ κανένας; Κακὴ ὥρα! Κι' ὁ Θεὸς ἂς Τὸν βοηθήσῃ νὰ τὴν περάσῃ κι' αὐτή, νὰ σωθῇ, νὰ ζήσῃ. Εἶναι φοβερὸ νὰ πεθαίνῃ κανεὶς ἀπὸ μιὰ κακὴ ὥρα, καὶ νιὸς ἂν δὲν εἶναι, καὶ σὲ θρόνο ἂν δὲν κάθεται!

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ' (Συνέχεια).

—Γιατί; Δὲν μποροῦσε καὶ νὰ θεωρηθῶ;

—Εἶναι, λέει, τόσο ἄσχημο νὰ περνᾷ κανεὶς ἀπὸ κεῖνο τὸ σκαμνί, ἀκόμα κι' ὅταν ἀθωώνεται! Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τίποτα, γιατὶ ἡ ἰδέα μου, τὸ ξέρεις, ἦταν πάντα νὰ σὲ γυρίσω στὴ Γαλλία, καὶ φοβήθηκα μήπως, μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, δὲν θὰ συμβούλευα τὸ σωστό.

— Καλὰ ἔκαμες. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, ἐγὼ δὲν θάχω γιὰ σᾶς παρὰ εὐγνωμοσύνη!

— Τίποτα δὲν θὰ συμβῇ, ἔλα, σύχασε. Ὅταν ἔφθασε τὸ τραῖνο, ὁ πόλισμαν θὰ ἔκαμε τὴν ἀναφορά του· ἀλλὰ ὡς ποὺ νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ καταδίωξη, ὡς ποὺ νὰ βγοῦν γιὰ νὰ σὲ κυνηγήσουν, θὰ πέρατε βέβαια καιρὸς κι' ἐμεῖς τρέχαμε καὶ τρέχουμε ἀκόμα. Ἔπειτα ποῦ ξέρουν πὼς πηγαίνουμε νὰ μπαρκαρισθοῦμε στὸ Λίττλχαμπτον;

Ἦταν βέβαιο, πὼς ἂν δὲν βρισκόνταν στὰ ἴχνη μας, θὰ προφθάναμε νὰ μποῦμε στὸ πλοῖο ἀνενόχλητοι. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα τὴν πεποίθηση τοῦ Ματτία πὼς ἀφοῦ σταμάτησε τὸ τραῖνο, ὁ πόλισμαν, πρὶν μᾶς κυνηγήσῃ, εἶχε χάσει καιρό. Κι' ἐδῶ ἦταν ὁ κίνδυνος, ἴσως κίνδυνος μεγάλος.

Ὡστόσο τὸ καλὸ ἄλογό μας, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν Μπόμπ, ἐξακολουθοῦσε νὰ καλπάζῃ στὸν ἔρημο δρόμο. Κάπου-κάπου διασταυρωνόμαστε μὲ κανέν' ἄλλο ἁμάξι, κανένα ὅμως δὲν ἐρχόταν ἀπὸ πίσω νὰ μᾶς φθάσῃ. Τὰ χωριὰ ποὺ περνούσαμε, ἦταν σιωπηλὰ καὶ σπάνια φαινόταν σὲ κανένα παράθυρο φῶς. Μόνο τὰ σκυλιὰ ἐπρόσεχαν τὸ πέρασμά μας καὶ μᾶς γαύγιζαν.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ κανέν' ἀνήφορο κάπως ἀπότομο, ὁ Μπόμπ σταματοῦσε γιὰ νὰνασάνῃ τὸ ἄλογο, κατεβαίναμε ἀπὸ τάμαξι καὶ βάζαμε ταῦτί μας στὸ χῶμα γιὰ νὰκούσουμε μὰ οὔτε ὁ Ματτίας, ποὺ εἶχε τὸ καλύτερο αὐτὶ ἀπ' ὅλους μας, δὲν ἀκούγε τίποτα ὑποπτο· ταξευδεύαμε μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπὴ τῆς νύκτας. Κι' ἂν ἤμαστε κουκουλωμένοι ἀκόμα μὲ τὴν τέντα, δὲν ἦταν γιὰ νὰ κρυβόμαστε, παρὰ γιὰ νὰ μὴν κρυώνουμε, γιατὶ φυσοῦσε ἕνας ἀέρας ψυχρός.

Ὅταν βάζαμε τὴ γλῶσσα μας στὰ χείλη, αἰσθανόμαστε ἁρμύρα· πλησιάζαμε στὴ θάλασσα. Σὲ λίγο εἴδαμε κι' ἕνα ζωηρὸ φῶς, ποὺ ἀναβε κι' ἔσβυνε κατὰ διαλείμματα ἰσόχρονα: Ἦταν φάρος. Ἐφθάσαμε!

Ὁ Μπόμπ πῆρε ἕναν πλάγιο δρόμο καὶ σὲ λίγο σταμάτησε. Τότε κατέβηκε ἀπὸ τάμάξι καὶ μᾶς εἶπε νὰ σταθοῦμ' ἐκεῖ καὶ νὰ κρατοῦμε τὸ ἄλογο· γιατὶ αὐτὸς θὰ πήγαινε νὰ ἰδῇ, ἂν δὲν εἶχε φύγει ὁ ἀδελφός του καὶ ἂν μποροῦσαμε νὰ μποῦμε στὸ πλοῖο του χωρὶς κίνδυνο.

Ὁμολογῶ πὼς ἡ ὥρα ποὺ ἔλειψε ὁ Μπόμπ, μοῦ φάνηκε μακριά, ἀτελείωτη... Δὲν μιλοῦσαμε· ἀκούγαμε μόνο τὴ θάλασσα, ποὺ, ἀπὸ μικρὴ ἀπόσταση, κτυποῦσε τάκρογιάλι μ' ἕνα μονότονο κρότο, ποὺ διπλασίαζε τὴ συγκίνησή μας. Ὁ Ματτίας, ἔτρεμε ὅπως κι' ἐγώ.

— Εἶναι ἀπὸ τὸ κρύο, μοῦ εἶπε σιγά.

Ἀλήθεια τῶλεγε; Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι κάθε φορὰ ποὺ κανένα πρόβατο, ἢ καμμιὰ ἀγελάδα, στὰ λειβάδια ποὺ ἐσχίζε ὁ δρόμος μας, ξεκουνοῦσε καμμιὰ πέτρα ἢ χτυποῦσε σὲ κανένα φράχτη, ὁ κρότος μᾶς ἔκανε πιὸ εὐαίσθητους στὸ κρύο καὶ τρέμαμε περισσότερο...

Τέλος ἀκούσαμε καὶ βήματα στὸ δρόμο ποὺ εἶχε φύγει ὁ Μπόμπ... Βέβαια θάταν αὐτός!... Λίγο ἀκόμα κι' ἡ τύχη μου θὰ κρινόταν...

Ὁ Μπόμπ δὲν ἐγύριζε μονάχος. Ὅταν ἐπλησίασε, εἴδαμε πὼς τὸν συνόδευε κάποιος· ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἐπανωφόρι ἀπὸ μουσαμᾶ καὶ μὲ μάλλινο σκοῦφο.

—Ὁ ἀδερφός μου, μᾶς εἶπε ὁ Μπόμπ. Δέχεται νὰ σᾶς πάρῃ στὸ καΐκι του. Αὐτὸς θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ καὶ θὰ χωρισθοῦμε ἐδῶ. Γιατὶ εἶναι περιττὸ νὰ μάθουν πὼς ἤλθα κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ἑτοιμάσθηκα νὰ εὐχαριστήσω τὸ Μπόμπ, ἀλλὰ μ' ἔκοψε μ' ἕνα σφίξιμο τοῦ χεριοῦ.

— Τὰ λόγια περιττά, μοῦ εἶπε. Ἔχουμε χρέος νὰ βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ καθένας μὲ τὴ σειρά του... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ὑποχρέωσα τὸ Ματτία.

Ἀκολουθήσαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπόμπ καὶ σὲ λίγο μπήκαμε μαζί του στοὺς σιωπηλοὺς δρόμους τῆς πόλης· ἔπειτα, μὲ λίγα γυρίσματα, βρεθήκαμε σὲ μιὰ προκυμαία κι' ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας μᾶς κτύπησε στὸ πρόσωπο. Χωρὶς νὰ μᾶς πῇ τίποτα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπόμπ μᾶς ἔδειξε [illegible] πλοῖο σὰν καΐκι. Καταλάβαμε [illegible] ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρισκόμαστε [illegible] αὐτὸ τὸ καΐκι κι' ὁ καπετάνιος μᾶς κατέβασε σὲ μιὰ μικρὴ καμπίνα.

— Δὲν θὰ φύγουμε παρὰ σὲ δυὸ ὧρες, μᾶς εἶπε. Μείνετε ἐδῶ καὶ κάνετε ἡσυχία.

Ὅταν κλειδώθηκε ἡ πόρτα αὐτῆς τῆς καμπίνας, ὁ Ματτίας, μὲ ἡσυχία, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μὲ φίλησε. Δὲν ἔτρεμε πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Ὁ «Κύκνος»

Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μπόμπ, τὸ πλοῖο ἔμεινε ἡσυχο καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἀκούγαμε παρὰ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου στὰ κατάρτια καὶ τὸ πάφλασμα τοῦ νεροῦ στὴν καρίνα. Ἀλλὰ λίγο-λίγο ζωήρεψε: βήματα ἀντήχησαν στὸ κατάστρωμα, σχοινιὰ σύρθηκαν, καρούλια ἔτριξαν, τυλίχθηκαν καὶ ξετυλίχθηκαν ἀλυσίδες. Ἔπειτα σηκώθηκε ἕνα πανί, τὸ τιμόνι ἐστέναξε καὶ τὸ πλοῖο, γυρμένο στὸ ἀριστερὸ πλευρό, ἄρχισε νὰ κουνιέται. Εἴχαμε ξεκινήσει, εἶχα σωθῆ!..

Τὸ κούνημα, ἀρχὸ κι' ἥσυχο στὴν ἀρχή, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ γρήγορο κι' ἀπότομο. Τὸ πλοῖο πήγαινε χορεύοντας καὶ τὰ κύματα τοῦ κτυποῦσαν πότε τὴν πρῶρα καὶ πότε τὸ δεξὶ πλευρό.

— Καίμενε μου Ματτία! εἶπα, πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ συντρόφου μου.

— Δὲν πειράζει, μοῦ ἀποκρίθηκε, ἀφοῦ γλύτωσες ἐσύ!

Ἔπειτα ἤξερα ἐγὼ πὼς θὰ εἴχαμε φουρτούνα. Ἀπὸ τάμάξι, ἔβλεπα τὶς κορφὲς τῶν δένδρων νὰ κουνιοῦνται κι' ἔλεγα: στὴ θάλασσα θὰ χορέψουμε. Καὶ νὰ το!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς καμπίνας μας.

— Ἂν θέλετε νὰνεβῆτε ἀπάνω, μᾶς εἶπε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπόμπ, δὲν ἔχετε πιὰ φόβο.

— Ποῦ ὑποφέρει κανεὶς λιγώτερο; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Κάτω, ξαπλωμένος.

— Εὐχαριστῶ, θὰ μείνω ἐδῶ.

Καὶ ξαπλώθηκε στὸ πάτωμα.

— Ὁ μοῦτσος θὰ σᾶς φέρῃ ὅ,τι χρειάζεται, εἶπε ὁ καπετάνιος.

— Μὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας, γιατὶ δὲν ἀντέχω...

— Ἀπὸ τώρα;

— Οὔ, ἄρχισε πρὸ πολλοῦ!...

Θέλησα νὰ μείνω κοντά του, ἀλλὰ ὁ Ματτίας μ' ἔστειλε στὸ κατάστρωμα λέγοντας:

— Ἔνγοια σου γιὰ μένα, δὲν πειράζει, σοῦ εἶπα, ἀφοῦ σώθηκες ἐσύ. Ποιὸς θὰ μοῦ τὤλεγε, πὼς θὰ μοῦ ἔκανε εὐχαρίστησή κι' ἡ ναυτία!

Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ σταθῶ, παρ' ἀφοῦ δέθηκα καλὰ μ' ἕνα σχοινί. Ὅσο μακριὰ μποροῦσε νὰ φθάνῃ τὸ μάτι μου στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, δὲν ἔβλεπα παρὰ μιὰ θάλασσα ἄσπρη ἀπὸ τοὺς ἀφρούς, ποὺ τὸ μικρό μας πλοῖο τὴν ἔσχιζε γοργά, γέροντας τόσο, ποὺ ἔλεγες πὼς θὰ βουλιάξῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐβούλιαζε, ὄχι! σηκωνόταν πάλι σιγά-σιγά, πηδοῦσε ἀπάνω σ' τὰ κύματα, σπροχνώμενο ἀπὸ ἄνεμο δυτικό.

Γύρισα πρὸς τὴν ξηρά. Τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ φαινόνταν τώρα σὰν ἀμυδρὰ σημάδια στὴ μαύρη καταχνιὰ καὶ, βλέποντάς τα νὰδυνατίζουν καὶ νὰ χάνουνται τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, ἀποχαιρέτησα τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ γλυκὸ αἴσθημα τῆς ἀπελευθέρωσης...

— Ἂν ἐξακολουθήσῃ ὁ ἴδιος ἀέρας, μοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος, τὸ βράδυ, ὄχι πολὺ ἀργά, θὰ φθάσουμε στὸ Ἰζινύ. Εἶναι καλὸ καΐκι ἡ «Ἔκλειψις»!

Ὁλόκληρη μέρα στὴ θάλασσα, περισσότερο μάλιστα ἀπὸ μιὰ μέρα, τί θὰ τραβοῦσε ὁ Ματτίας!... Καὶ νὰ λέῃ πὼς τοῦ ἔκανε τώρα εὐχαρίστηση κι' ἡ ναυτία!

Ὡστόσο πέρασε κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα... Ἀπὸ τὸ κατάστρωμα κατέβαινα στὴν καμπίνα κι' ἀπὸ τὴν καμπίνα ἀνέβαινα στὸ κατάστρωμα. Ἔτσι πέρασα τὶς ὧρες μου.

Καὶ μιὰ στιγμή, ἐνῶ μιλοῦσα μὲ τὸν καπετάνιο, αὐτὸς ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ ψηλὴ ἄσπρη κολόννα ποὺ ξεχώριζε 'ς ἕνα φόντο γαλάζιο.

— Τὸ Μπαρφλὲρ, μοῦ εἶπε.

Τσακίσθηκα νὰ κατεβῶ, γιὰ νὰ δώσω τὴν καλὴ εἴδηση στὸ Ματτία: εἴμαστε στὴ Γαλλία! Ἀλλὰ ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Μπαρφλὲρ στὸ Ἰζινὺ ἦταν ἀκόμα μεγάλη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τριγυρίσουμε ὅλη σχεδὸν τὴ χερσόνησο τοῦ Κοταντέν, γιὰ νὰ μποῦμε στὸν ποταμὸ Βέρα.

Ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, ὅταν ἡ Ἔκλειψις ἐπλεύρισε στὴν ἀποβάθρα τοῦ Ἰζινύ, ὁ καπετάνιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθοῦμε στὸ πλοῖο κι' ἔτσι μόνο τἄλλο πρωὶ τὸν ἀποχαιρετήσαμε.

[Ἕπεται συνέχεια]

«Ἀκολουθήσαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπόμπ...» (Σελ. 349, στ. α'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΓΙΑΓΙΑ

Πῶς θυμᾶμαι, ὅταν ἔξω μουγκρίζῃ ὁ βορηᾶς καὶ τὸ κρύο παγώνῃ, τὴν καλή τὴ γιαγιά μὲ τὸ ἀδράχτι στὴ γωνιά, στὴ φωτιὰ νὰ σιμώνῃ.

Γυρω μεῖς, τὰ μικρά της τὰ ἐγγόνια, παραμύθι νὰ μᾶς λέῃ καλό, γιὰ κακόρους, γι' ἀρκοῦδες, γιὰ δράκους πού μιλοῦσαν τὸν παλιὸ τὸν καιρό!

Πᾶς πετάξανε κεῖνοι οἱ καιροί! κῶς κυλίσαν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια γοργά! Μεῖς γεννήκαμε μεγάλοι, τρανοί κι' ἔλειψε ἡ ὥρα ἡ καλή μας γιαγιά!...

Νεαρὸ Ἠπειρωτάκι

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἕνα μιγιάτικο ἀεράκι μ' ἔφερε, ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, στὸ μέρος ποῦ γεννήθηκα... στὴ γλυκεια πατρίδα. Ἀνέκφραστη ἡ λαχτάρα νὰ ξαναδῶ τὸ σπίτι τοῦ πρωτόπαιδα!...

Ἀπ' τὴν πόλη πῆρα τὸν ἐξοχικὸ δρόμο... Λαχανιάζω τρέχοντας... Μόλις φθάσω κεῖ στὸ χεῦρι καὶ στρίψω δεξιά, θὰ προβάλῃ στὰ μάτια μου τὸ ἀγαπημένο σπιτάκι τοῦ τόσο ὄμορφα τὸ θυμοῦμαι... Μπροστὰ ἡ σιδερένια πόρτα, ἔπειτα μιὰ ἀτελείωτη δενδροστοιχία καὶ στὸ βάθος, μὰ πολὺ βαθειά, ὄμορφο σπιτάκι μὲ τὰ δύο μπαλκονάκια, μὲ τὴ μαρμαρένια σκάλα, ποὺ σὲ κάθε σκαλοπάτι ἔχει ἀπὸ δύο χρωματιστὰ κλαδιὰ μὲ λεμονιές, πορτοκαλιές, νεραντζιές... Νὰ τὸ γεφύρι... Κλείνω τὰ μάτια... γυρνῶ δεξιὰ κέπεια ξεφρικὰ τάνοίγω... Ὤ, τί σκληρὴ πονοχήτευση!...

Μπροστὰ ἡ σιδερένια πόρτα σφαλισμένη... Στὸ μέρος ποὺ τὰ περήφανα κυπαρίσσια μὲ τὶς κορφὲς ὑψωμένες στὸν οὐρανὸ κι' ἡ ἀργυροπράσινη λεύκα, ἡ γερμένη ὁπαλὰ σὰν νὰ θέλῃ νὰ ψιθυρίσῃ τὸ διαβάτῃ τὶς ἁρμονίες ποὺ φέρνει τάνέρι... ξηρὰ κούτσουρα φορασμένα... Τὸ δρεπάνι τοῦ μεγάλου πολέμου δὲ λυπήθηκε τίποτε... Μόνο δυὸ πλατάνια, μὰ κι' αὐτὰ σακατεμένα... Ἐκεῖ ποὺ ἄλλη φορὰ τὸ κίτρινο χρῶμα τοῦ ἀκανθοῦ, τῆς μπουγαρινιᾶς, τὸ ἀλάζι τοῦ μή - μὲ - λησμόνει, ἄσπρο τοῦ κρίνου σὲ σύμπλεγμα μὲ τὸ κόκκινο τοῦ τριανταφύλλου καὶ μὲ τὸ κοκκινοκίτρινο τοῦ φουμπουλιοῦ, τάσπροροδοκόκινο τῆς καμέλιας, ἔδειναν μιὰ ἀφάνταστη γοητεία κι' ἔφεραν στὴν ψυχὴ μιὰ μυστηριώδη ἀποχαύνωση, — νὰ βλέπῃς σκορπισμένα... ὀχάρια, καυκαλήθρες, χαμομήλι, φουρνάρια, σχοιναρίες, μυρώνια, ὀρμερο, πτέριδες, κνίδες πολυφύλλοι, φασκομηλιές, μολόχες, ρίγανι, μπαστουνιές, μελισσοβότανο, σατουνόχορτο...

Μὰ εἶναι φοβερό! Στὸ μέρος ποὺ πρόβαλλε ἄλλη φορὰ τὴ σιλουέτα του τὸ κόκκινο σπιτάκι, νὰ βλέπῃς σωροὺς ἀπὸ χώματα, τούβλα, πέτρες, πανιά, σανίδες, σίδερα. Καὶ ἀντὶς τὸ ποταμάκι μὲ τάσημένιο νερό, βάλτους μουχλιασμένους... Ἔκαναν πολὺ καλὰ τὴ δουλιά τους οἱ κατασταρτικὲς ὀβίδες.

Σκέπασα μὲ τὰ δυό μου χέρια τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ τὰ ξαναδῶ στὸ πρῶτο τους μεγαλεῖο, μὰ σὰν εἰρωνεία κάτι βραχνάδες ἀπ' τὸ βάλτο μ' ἔφεραν στὴν πραγματικότητα...

—Βρεκεκέξ... κοάξ... κοάξ...

Λήθη

Η ΤΥΧΗ

(Ἀφιερωμένο στὸ φίλο μου Π. Σ.*)

Ἀνοιξιάτικο δειλινό, σὲ ἀνθόσπαρτο περιβόλι ἀπέραντο, μαντρωμένο, μὲ μιὰ μόνο μεγάλη θύρα.

Κόσμος πολύς, μικροί, μεγάλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, μπαίναν μέσα.

Μιὰ γυναῖκα ψηλή, στέκεται ὀρθὴ ἀπάνω σ' ἕνα κομμάτι στρογγυλὸ βράχο, καὶ τυφλή, κουφή, — κι' ἀπ' τὶς κινήσες της ἔτσι φαινόταν — γυρίζει ἀπότομα πότε δεξιά, πότε ἀριστερά. καὶ πότε πίσω, σὰν τρελλή.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος στεκότανε καὶ νὰν τριγύριζε, κι' ὅλοι εἶχαν τεντωμένα τὰ χεῖρα σ' αὐτή, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσαν...

Ἡ γυναίκα κείνη, ἡ ἄγνωστη σὲ 'μένα, φαινόταν σὰν κάτι νὰ ἔπαιρνε ἀπ' τὸν ἕνα, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἀπότομα καὶ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἄλλον, ποὺ ἀνέλπιστα αὐτὸς μὲ χαρὰ τὸν παιρνε· ἀλλὰ κι' ἀπὸ κεῖνον μποροῦσε νὰ τὸ ξαναπάρῃ, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἄλλον, ποὺ δὲν τὸ περίμενε...

Αὐτὸ γινότανε ὁλόενα, καὶ 'γὼ ἐχαιρόμουνα νὰ βλέπω τὸ θέαμα τῆς γυναίκας ποῦ 'μοίραζε καὶ τὶς διάφορες ἀπότομες κινήσεις τῆς ἀπάνω στὸ κινητὸ ἐκεῖνο κομμάτι τοῦ βράχου...

Κείνη τὴ στιγμή, ἕνας γεροντάκος πέρασε δίπλα μου, σκιμμένος 'πάνω στὸ ραβδί του, καὶ χωρὶς νὰ θέλω γύρισα σ' αὐτὸν τὰ μάτια μου.

Ὁ γεροντάκος, ἐροτᾶ τὸν ρωτήσω — φαίνεται πῶς τὴν ἐρώτησή μου τὴ μάντεψε ἀπ' τὰ μάτια μου — μοῦ εἶπε. «Βέβαια, σὰ νέος ποδσαι, θἄχεις καὶ σὺ τὴν περιέργεια νὰ μάθῃς τί εἶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ βλέπεις ἐκεῖ». — «Ναί! ἀποκρίθηκα, πές μου, παπούλη μου, ποιὰ εἶναι;» Τότε στηρίχθηκε 'πάνω στὸ ραβδί του καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, ἄφοῦ ἀναστέναξε, μοῦπε: «Αὐτὴ εἶν' ἡ Τύχη ἡ τυφλή. Γιὰ δές, ἀπ' ἄλλους παίρνει καλὰ καὶ σ' ἄλλους δίνει, καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ δίνει, πολλὲς φορὲς συμβαίνει νὰ τοὺς τὰ ξαναπέρνῃ, γιὰ νὰ τὰ δίνῃ σ' ἄλλους».

Κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Εἶχε σκοτεινιάσει. Σκόρπια τ' ἀστέρια φαίνουνταν τώρα στὸν οὐρανό, κι' ἕνα μυρωμένο ἐλαφρὸ ἀεράκι σφύριζ' ἐλαφρὰ περνῶντας μεσ' ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων...

Ἡ ψυχή μου ἐπαγελάμβανε ἀδιάκοπα τὰ λόγια τοῦ γεροντάκου καὶ οἱ ὧρες μου περνοῦσαν σὰν στιγμές...

Ἀξαφνα, ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου ταράζεται ἀπὸ κλάμματα πικρά, ποὺ ὁ ἦχος των ἐρχότανε ἀπὸ μέσα ἀπὸ 'κεῖνο τὸ περιβόλι. Ἄκουσα καλύτερα καὶ κατάλαβα πὼς δὲν ἦσαν μόνο κλάμματα, ἀλλὰ καὶ γέλια. Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου καὶ συλλογίσθηκα· «Τύχη τυφλή, Τύχη κουφή. Τύχη ποῦ κι' ἡ ἐλαφρὸ πνοή τ' ἀγέρα σὲ στρέφει γιὰ νὰ δώσῃς τ' ἀγαθά σου, ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐλπίδα ἀπὸ σένα....»

Γραμμένο 'Ανθοπέταλο

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 18 φύλ. τοῦ 1919)

—Γιὰ μένα οἱ χειρότεροι ἄνθρωποι εἶν' ἐκεῖνοι, ποὺ, ἐπειδὴ ἔχουν ἀνώτερη στὴν κοινωνία θέση, προσπαθοῦν πάντα νὰ σοῦ παπεινάνουν κάθε εὐγενικὸ καὶ ὑπερήφανο αἴσθημα, ποὺ ἔχεις μέσα σου.

— Ὁ ἄνθρωπος κάνει κάποτε ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι θἄθελε νὰ κάμῃ. Κι' ἔτσι μοῦ συμβαίνει νὰ γελῶ πολύ, μιὰ στιγμή, ποὺ ἔχω διάθεση νὰ κλάψω πολύ.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πῇ ὅλα σ' ἕνα φίλο του, γιατὶ εἶναι πράγματα, ποὺ δὲν τὰ λέει οὔτε στὸν ἴδιο ἑαυτό του.

— Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν ἀνέχεται τὴν ὑποταγή. Κι' ἔτσι τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα, ἐκεῖνο ποὺ σοῦ δίνει τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησῃ, σοῦ φαίνεται ἀνυπόφορο ὅταν σοῦ τὸ ἐπιβάλλουν νὰ τὸ κάμῃς.

Μελλοθάνατη

ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

Ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ πατέρας του πηγαίνανε στὴν ἐξοχή. Στὸ δρόμο, ὁ πατέρας βλέπει ἕνα πέταλο καὶ λέει στὸ Θωμᾶ: «Πάρ' το, Θωμᾶ, αὐτὸ τὸ πέταλο». «Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σκύψω», λέει ὁ Θωμᾶς. Κι' ὁ πατέρας τὸ παίρνει χωρὶς νὰ πῇ λέξῃ. Στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ ἀπαντήσανε, τὸ πουλάει καὶ ἀγοράζει, μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρε, κεράσια.

Ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τοὺς. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Ἡ ζέστη ἤτανε ἀνυπόφορη. Στὸ δρόμο καμμιὰ πηγή, κανένα δέντρο, κανένα σπίτι. Παντοῦ ξεραΐλα. Τότε, ὁ πατέρας ἀφίνει νὰ πέσῃ ἕνα κεράσι. Σὰν νὰ ἤτανε κομμάτι χρυσάφι, σκύβει ὁ Θωμᾶς καὶ τὸ παίρνει. Σὲ λίγο ἀφίνει ἄλλο, μετὰ ἄλλο, ἄλλο, ἕως ὅτου τὰ ἔριξε ὅλα. Καὶ ὅλα ὁ Θωμᾶς τὰ ἔπαιρνε.

«Βλέπεις, λέει τότε τοῦ Θωμᾶ ὁ πατέρας του, ἂν ἔσκυβες, μιὰ φορὰ γιὰ νὰ πάρῃς τὸ πέταλο, δὲν θἄσκυβες τώρα τόσες, γιὰ νὰ πάρῃς τὰ κεράσια».

(*Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ*)

Κύμα τοῦ Αἰγαίου

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Ὁ μικρὸς βοσκός, ὁ Πέτρος, Ἔβοσκε τὰ πρόβατά του. Ὅταν κάποιος ποὺ τὸν εἶδε, Τρέχει μὲ σπουδὴ κοντά του Καὶ τοῦ λέει: — «Τί θὰ κάνῃς Ἂν σὲ κάνουν, — λέμε τώρα, — Βασιλέα μὲ κορώνα Σὲ καμμιὰ μεγάλη χώρα, Ἤ, φτωχὸς ἀδῶ ποὺ εἶσαι, Ἂν ἡ μοῖρα σου σοῦ γράψῃ Νάβρῃς πουθενὰ κρυμμένο Θησαυρὸν ἀπὸ χρυσάφι;» Κι' ὁ βοσκὸς χαμογελῶντας, Τοῦ ἀπαντάει: — «Τί χαρά μου! Τότε σ' ἄλογο καβάλλα Θἄβοσκα κι' ἐγὼ τ' ἀρνιά μου!

Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑΤΑ

Μιὰ φορά, κάποιος ἱεροκήρυκας, μιλῶντας ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, κατὰ λάθος εἶπε, ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς «ἔθρεψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ πέντε ἀνθρώπους μὲ πέντε χιλιάδες ἄρτους!»

—Αὐτό, πάτερ μου, φωνάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, μποροῦσα νὰ τὸ κάμω κι' ἐγώ!

Ὁ ἱεροκήρυκας, ἐνοήσας τὸ σφάλμα του, δὲν ἀποκρίθηκε· ἀλλὰ περίμενε κατάλληλη περίσταση γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ.

Τὸ ἑπόμενο λοιπὸν ἔτος, ὅταν πάλι μιλοῦσε γιὰ τὸ ἴδιο θαῦμα, ἐπρόσεξε κι' εἶπε τὸ σωστό, ὅτι «μὲ πέντε ἄρτους ὁ Ἰησοῦς ἔθρεψε πέντε χιλιάδας ἀνθρώπους ἐν τῇ ἐρήμῳ» καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν περισινὸ ἀκροατή, τοῦ λέγει:

—Αἴ λοιπόν, κύριε Μ., μποροῦσες νὰ τὸ κάμῃς καὶ σύ;

—Μάλιστα, πάτερ μου, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· μὲ τὰ περισινὰ περισσεύματα.

Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψη τοῦ Νίκου:

«Τὸ νὰ εἶναι ὁ ἥσκιος μας μαθρος ὅταν φορεῦμε μαῦρα ροῦχα, καλά, τὸ καταλαβαίνω. Μὰ γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ἄσπρος, ὅταν φορεῦμε ἄσπρα λινά;»

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νείλου

***

—Πῶς ἐπέρασες, Κατίνα, Τώρα ποῦσουν στὴν Ἀθήνα;

—Τί; ἐπέρασα μονάχα; (Μὴ μοῦ κάνεις δὰ τὸν κόπο Κάθησα ἐκεῖ ἕνα μῆνα)

—Καὶ δὲ μαύδιασες κιόλας;

—Ἕνα μῆνα καθισμένη

(Συνεργασία Ἴτο ντ' Ὀρο κ.)

—Ἐμένα ὁ πατέρας μου φορεῖ ὑμιμηλό!

—Μπᾶ! ὁ δικός μου φορεῖ ὁλό κληρο... ὑψιλό!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Κολομπίνα

***

Ἡ Μαμμά.— Γιατί, Λιλίκα, δὲ φορεῖς κάλτσες; Κοίτα τὰ πόδια σου σὲ τί χάλι εἶναι! Νὰ κι' ἕν' ἀγκάθι...

Ἡ Λιλίκα.—Μὰ ξέρεις, μαμμά, τὸ πεταί μου διορθώνεται μονάχο του· τὶς κάλτσες μου ὅμως, ὅταν σχίζωνται, πρέπει νὰ τὶς διορθώνω ἐγώ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σκουργίτη

***

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ταξειδιώτης, εἶπε στὸν ὑπηρέτη τοῦ ξενοδοχείου νὰ τὸν ξυπνίσῃ στὶς ἕξη τὸ πρωί.

Ἀλλὰ ὁ Κουφιοκεφαλάκης ξύπνησε μόνος του καὶ, κοιτάζοντας στὸ κρεββάτι τὸ ρολόι, λέει:

— Διάβολε, ἕξη ἡ ὥρα καὶ δὲν ἤλθαν ἀκόμα τὰ μὲ ξυπνίσουν. Θὰ χάσω τὸ τραῖνο!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νείλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 29 Σεπτεμβρίου 1920

Στεφεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν αὐτὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄλλα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά ("Ἰδε φύλ.1—3)*

ΕΠΙΑΜΕ, ἀὐτὸ στὰς Συλλογὰς τῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸ 1921, μπορεῖτε νὰ βάλετε καὶ δυὸ-τρεῖς Γαλλικὲς σὰν ἐκεῖνες ποὺ ἐδημοσιεύαμεν ἄλλοτε στοὺς «Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς». Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἐφίσσα α τοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς, κι' ἑπομένως δὲν γνωρίζ υν τὰ εἴδη τῶν Γαλλικῶν αὐτῶν Ἀσκήσεων, σημειώνω ἐδῶ τὰ συνηθέστερα: Σύνθεσις φράσεων ἀπὸ λέξεις σκόρπιες ἢ συλλαβές. Φωνηεντόλιπα κι' Ἑλληνοσύμφωνα γνωμικα. Λεξίγριφοι, Στοιχειογριφοι, Μεταγραμματισμοί, Αἰνίγματα. Ἀπ' αὐτὰ νὰ προτιμᾶτε. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν ἀποκλείονται καὶ τὰ Γαλλικὰ Σχήματα, (Τρίγωνα, Τετράγωνα κτλ.) οἱ Γρίφοι (χωρὶς εἰκόνας) καὶ ἐν γένει κάθε εἶδους ἄσκησι, ἀρκεῖ νὰ εἶναι στὸ εἶδός της καλή.

Κι' ἄλλες ἀνανεώσεις γιὰ τὸ 1921 αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα! Ἀφίνω δὰ τὰ συμπληρώματα τῆς συνδρομῆς καὶ τὰ ξεσπαθώματα. Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς καλοὺς μου φίλους, γιὰ τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης των.

Τὸ *Χιόνι τοῦ Μπιζανίου*, ὕστερ' ἀπὸ καιρό, ἔπιασε «τὴν τεμπελιὰ ἀπὸ τὰ τί» καὶ μοῦ ἔγραψ' ἕνα πολὺ ὄμορφο γράμμα. Ἀνάμεσα στάλλα μοῦ λέγει: «Νομίζω πὼς γιὰ σένα, ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ γεράσω. Κι' ἂν μεγαλώσω ἀκόμα πιὸ πολύ, μοῦ φαίνεται πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πιάνω τὴν πένα νὰ σοῦ γράψω, θὰ γίνουμαι πάλι παιδί. Ἐπίσης κι' ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα θὰ εἶναι πάντα ἡ ἴδια, πάνω θὰ σπεκεται στὸ πιὸ ψηλὸ μέρος μέσ' στὴν καρδιά μου...»

Ὁ ἀναψιός του κ. Φαιδωνος, καθώς εἴδατε σὲ μιὰ Ἐπιστολή του, δὲν ξέρει νὰ ψωνίζῃ. Ἡ *Μελλοθάνατη* ὅμως ξέρει. «Στὴν Πάτρα, μοῦ γράφει, ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ ψωνίζω μόνη μου, γιατὶ δὲν εἶχα ἐκεῖ οὔτε τὸ μπαμπά, οὔτε τὸν ἀδελφό μου. Τί τράβηξα στὴν ἀρχή, δὲν λέγεται! Τάβρισκα ὅλα μπροστά μου. Μὰ ὕστερα, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῆς *Ἀνταλούζας*, ποὺ τῆς ἔβαλε πεῖσμα, τὰ κατάφερα. Καὶ κάθε πρωί, πρὶν πάω στὸ γραφεῖο, ἔκανα τὰ ψώνια μου, γάστελνα σπίτι γι' ἡμουν βέβαιη πὼς τὸ μενῆ ἐρι κάτι θὰ εὕρισκα νὰ φάω». Ἡ ἴδια, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐμβλήματος τοῦ *Ὀμπερον* (Τὸ πᾶν ἢ τίποτα») μοῦ γράφει πὼς τὸ δικό της εἶναι τὸ ρητὸ τοῦ Γαΐτε: «Ὅποιος δὲν προχωρεῖ, ὀπισθοχωρεῖ». Ὥστε πάντα μπροστά! Πολὺ ὡραῖα!

Φίλημα Θανάτου, χαίρω πολὺ μὲ ξαναθυμήθηκες κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Τὴν εἰκόνα σου, γιὰ τὰ δυὸ βραβεῖα ποὺ ἔχεις πάρει, μπορεῖς καὶ τώρα νὰ μοῦ τὴν στείλῃς νὰ δημοσιευθῇ. Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ μεταβιβάσῃς τὸ ἕνα στὴ φίλη σου, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μαζί ἡ εἰκόνα κι' αὐτῆς. Τὸ βραβεῖο, βλέπεις, εἶ αι τιμή π ὑ δὲν μεταβιβάζεται.

Ζήλεψα, *Κελαϊδίστρα*, τὴν ὡραία ζωή ποὺ κάνεις στὴν ἐξοχή. Ἀλήθεια, ὅσοι μένουν στὰ χωριὰ αὐτὴ τὴν ἐποχή, περνοῦν καλύτερα, γιατὶ εἶναι ἡ δροσιά, τὰ πρωτοβρόχια, χειμῶνας μαζί καὶ καλοκαῖρι. Μοῦ γράφεις ὅμως ἀπὸ τὶς 8 Σεπτεμβρίου, π ὑ ἦταν ἄκμα μόνο δροσιά. Ἔ, ὕστερα ποὺ ἄρχισε τὸ κρύο; πῶς τὰ πέρασες; Κι' ἦλθε ἀρκετὰ πρόχειμα κι' ἀπότομα φέτος. Ἀς ἐλπίσω τουλάχιστο ὅτι φυλάχθηκες καλά, ἂν δὲν ἔσπευσε καὶ νὰ γυρίσῃς στὴν πόλη...

Νύμφη τοῦ Δάσους, ἔχω ὑπ' ὄψει μου τρία γράμματά σου. Σ' ευχαριστῶ ποὺ μοῦ γράφεις συχνά, σ' ευχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ θερμὰ, τὰ συγκινητικὰ λόγια τῆς ἀγάπης σου. Τὸ αἰσθάνουμαι κι' ἐγὼ πὼς μ' ἔχεις σὰ μητέρα, ἀφοῦ μάλιστα ἔχασες τὴ μητέρα σου, κι' ἐγὼ σάγαπῶ σὰν παιδί μου. Γι' αὐτὸ τὰ γράμματά σου ἤθελα νὰ τὰ διαβάζω ευκολότερα· καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διορθώσῃς τὸ γράψιμό σου, ποὺ εἶναι ἀνώμαλο. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι δύσκολο· λίγη προσπάθεια χρειάζεται.

Ἐννοεῖς, *Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας*, ὅτι οὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξέρω νὰ τὰ μαντεύω, κι' ἀπαντῶ πάντα ἀπάνω σ' ἐκεῖνα ποὺ μοῦ γράφουν. Ἔτσι ἀπάντησα καὶ σ' ἐκεῖνον τὸ φίλο μας, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραψε βέβαια πὼς στὸ Λευκωμα εἶχε βάλει ἕνα «φωστὸ λίβελλο», ἀλλ' ἁπλᾶς εἶχε καταγγείλει τὴ λογοκλοπία. Ἄλλως τε ἐπρόκειτο νὰ τοῦ λύσω μιὰ ἀπορία κι' ὄχι νὰ τὸν διλάσω. — Ναὶ τὸ *καινούριος* καὶ τὰ τέτοια ἄλλοι τὰ γράφουν μὲ γάμα (καινούργιος) κι' ἄλλοι χωρίς. Κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι τὸ γάμα εἶναι περιττό, ἀφοῦ σχηματίζεται μὲ τὴν προφορὰ τοῦ ιο, που στὴ νέα γλῶσσα εἶναι δίφθογγος καὶ δὲν προφέρεται ποτὲ χωριστά: *καινούρι-ος*.

Ἔτσι εἶν ι, *Μεσημβρινὲ Ἀστέρ*: εἰς τὴν σειρὰν τῶν «Κυρια ἐν τῆς Διαπλάσεως» λείπει ἕνας ἀριθμός. Αἱ Κυριακαὶ διεκόπησαν εἰς τὴν 29ην καὶ ἐπανελήφθησαν μὲ τὸν ἀριθμὸν 31. Ὥστε ἡ 30ὴ Κυριακὴ δὲν ἔγεινε ποτὲ καὶ ἄδικα ψάχνεις εἰς τὴν συλλογὴν τῶν τόμων σου γιὰ νὰ τὴν βρῇς. Ὁ Ἀνανίας, μὲ τὴν ἀγιάτρευτη τεμπελιά του, κατάφερε νὰ τὴ μετανιώσῃ. Νὰ ἰδοῦμε τώρα τί θὰ κάμῃ καὶ μ' αὐτή. Θὰ τὴν προφθάσῃ φέτος;

Κι' ἄλλος μοῦ γράφει σήμερα γι' αὐτὸν τὸν καυγά. *Ἐλπιδοφόρα*. Καὶ σοῦ ἔχεις ἄνα δικαίωμα παραπάνω, ἀφοῦ τὸ πεδίον τοῦ καυγᾶ, δηλαδὴ τὸ Λεύκωμα, ἦταν δικό σου. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! ἀφοῦ εἶν' ἔτσι τὰ πράγματα, δὲν μπορῶ νἀνακατευθῶ περισσότερο, Ὅπως εἶπα παραπάνω καὶ στὸν *Βωμὸ τῆς Ἐλευθερίας*, ὁ Τ. μοῦ τὰ ἔγραψε ὑπὸ τύπον ἀπορίας δικῆς του, ποὺ μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ τὴν λύσω. Καὶ τοῦ ἀπάντησα μὲ τὴν προϋπόθεσῃ, ὅτι τὰ γεγονότα ἤταν αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔγραφε.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ στὸν *Κόμητα Σαμβάρ*, ποὺ ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος, μοῦ ἐκθέτει τὴν ἱστορία: Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω δικαστήριο. Γιὰ νὰ λύσω τὴν ἀπορία τοῦ *Τεύθρα*, ἀνέφερα τὴν ὑπόθεσή του χωρὶς ὀνόματα, ὥστε μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ὑποθέσῃ... φανταστική. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα, ἂν μοῦ τὴν ἐπιστόγραφε ὁ *Κόμης Σαμβάρ* καὶ ἂν αὐτὸς εἶχε μιαν ἀπορία νὰ τοῦ τὴ λύσω.

Ἡ *Ἐθνικὴ Ἑνότης* μοῦ γράφει: «Ἀληθινὸ ἀριστούργαμα τὸ *Χωρὶς Οἰκογένεια*. Ἔμεινα ὑπερευχαριστημένος σήμερα. Ὅσο προχωρεῖ, τόσο γίνεται θαυμάσιο. Ἐγὼ αὐτὸ πρῶτα διαβάζω». — Καὶ γιὰ τοὺς λογοκλόπους: «Εἶμαι κι' ἐγὼ σύμφωνος μὲ τὸ *Γραμμένο Ἀνθοπέταλο*».

Ὁ *Ὀδυγήσης* μοῦ γράφει ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ποῦ πῆ ε τώρα. Τί συγκινητικὸ γράμμα ξενιτεμένου παιδιοῦ! «Δὲ γνωρίζεις; μοῦ γράφει, τί βάλσαμο ἔχυσε τὸ φύλλο σου στὴν πληγωμένη μου καρδιά. Κι' ἕνας ἄλλος φαντάρος ποὺ τὸ εἶδε στὸ γραφεῖο μου, παλιός σου συνδρομητής, εἶπε: Αἰσθάνθηκα μιὰ δεύτερη μητέρα στὴν ξενητειά!» Καὶ τὸ καλύτερο: Θὰ κάμουν τώρα Σύλλογο, γιὰ νὰ μὲ διαδώσουν στὰ Σμυρνιόπουλα. Ἐμπρός!

Ἕνα γεμάτο, ὡραῖο, λαχταριστὸ καὶ εικονογραφημένο μάλιστα γράμμα μοῦ γράφει ὁ καλός μου *Σπουργίτης*. Μάλιστα «καλλός». Γιατὶ ἐπιμένει νὰ γράφῃ τὸ «καλὸ:» καὶ τὸ «καλά» μὲ δυὸ λάμδδα, ἐνῶ τοῦ τὸ εἶπα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω, ὅπως κι' αὐτός δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί εἶναι ... τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια ποὺ ἀνταλλάσσει ὁ *Θρασ. Βογιαζίδης*. Μὰ τί εἶναι; Εἰκονογραφημένα δελτάρια, Καρτ-ποστὰλ ἴλλουστρέ. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνταλλάσσει ὅλος ὁ κόσμος!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, *Γλυκειὰ Ἀνάμνησις*, *Ὄμπερον*, *Ἀπελευθερωμένο Ἀιδινόπουλο*, *Ρεῖκι τῆς Λιμνοθάλασσας*, *Νεῖλος*, *Ἐρασιτὴς τῆς Φύσεως*, *Σείριος*, *Κρυσταλλένια*, *Ὄνειρο τῆς Κύπρου*, (μὲ τὶς φωτογραφίες, ποὺ μ' εὐχαρίστησαν πάρα πολύ,) *Δημ. Σ. Κόκ.* καὶ *Γέρω Δῆμος*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ *Ἀρίων καὶ τὸ Κῆτος*» κτλ. — «Ὁ *Πιεροότος*». — «*Ἕνα μάθημα*» — «*Παράδοσις*» καὶ «*Ὁ Σκύλος κι' ἡ γάτα*». — «*Στοῦ Πλάτωνα*» καὶ «*Τὸ πανόραμα*». — «*Ἕνας φθονοπωρινὸς περίπατος*» κτλ. — «*Εἶναι ὡραῖον θέαμα...*» — «*Τὸ πουλάκι στὸ κλουβί*». — «*Ἐνὰ κυνήγι* κτλ. — «*Εἰκόνα*». — «*Ξένος παρευρισκόμενος*» κτλ. — «*Ἴδη*». — «*Ντόπιοι χρωματισμοί*», «*Ξύπνημα σὲ φρίκη*» κτλ. — «*Ἐντυπώσεις τοῦ χωριοῦ*». — «*Τὰ Χριστούγεννα*». — «*Δύσις*». — «*Γ' ιὰ τὸ νερό*» κτλ. — «*Μιὰ λακκάδα χειμωνάτικη*» κτλ. — «*Ὁ Γάτος μου*», «*Σκίτσο*» κτλ. — «*Στροφὲς*», «*Μὲ τὸ φῶς τοῦ Φεγγαριοῦ*». — *Γράμμα*», «*Τὸ τραγούδι τοῦ Ὀρφέα*». — «*Μῦθος*» κτλ. — «*Μία ἐπιστολή*». — «*Πενήλιες*». — «*Ἐν ἀπ' τὰ πολλά*», — «*Ἀπὸ τὰ Πεζὰ Τραγούδια μου*», — «*Ἀπὸ τὰ Φαιδρά*». — *Παιδ. Πνεύματα*.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «*Ἄκου καὶ δίες*». *Πρῶτον*, ὁ τίτλος εἶναι δικός μου, γιατὶ ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε βάλει κ

γρίμ.—ὁ Κόμης δὲ Λινὲρ μὲ Συριανοπ., Νύμφ. τ. Δάδ., Μεγ. Ἑλλάδα, Ἀνίδα Ἀρλεκ., Φριδολίνην, Ἀνίδα Μάλιστα, Φων. τ. Ψυχ., Λαφνοστ. Ἑλλάδα.—ἡ Μαγευτικὴ Βραδιὰ μὲ Μαγευτ. Σελήνόφ., Ἀνίδα Φὸξ-τρότ, Μαγ. Σελήνην, Λουκ. δὲ Λαμερμ., Μαχαβαρ., Ξανθ. Μαρκησ., Ἰδεώδη Καδ., Ὠχρὰν Ἀνάμ.—ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν μὲ Ὠχρ. Ὀνειροπ., Μαγν. τ. Φάουστ, Λεῖνα, Ἄλβαν, Πικροδάφν., τὴν Τάδε.—Ἴρμα ἡ Τσιγγάνα μὲ Ξανθ. Μαρκησ., Μικ.Μάγισ., Μελαχρ. Ἀτθ, τὴν Λεῖνα, Καμέλιαν.—ὁ Σπουργίτης μὲ Ξεπ, Ἀόρδ., Νεῖλον, Μυστηρ. Τζέντελμαν.—ἡ Μυστηριώδης Κυρία μὲ Φίλον τ. Ἀκρον., Πίστις-Πατρίς., Φλ. Ροδάνθ., Νεῖλον, Γῶγ. τ. Παρίζ., Μαχαβάρ., Σβέντζον, Ρασπουτίν, Τριανταφυλλέν., Ἀνυπόταχτ., Ἄλβαν, Κύκνον, Μυστηρ. Τζέντ., Ἀνθεμίδα, Ἀήτ. Ἀεροπ.——ἡ Πανελλήνιος Ἐλπὶς μὲ Δδα Ἀρλεκίνου, Μικρὰν Μάγισσαν, Λέναν.

Ἡ **Διάπλασις ἀσκάζεται** τοὺς φίλους της: Ἑρμῆν (τί καλὰ! ἔ, θὰ περάσουν κι' αὐτὲς αἱ δεκαπέντε μέρες') Τεύθραν (πολὺ καλά· ἀλλὰ τὸ ζήτημα θὰ σταματήσῃ ὡς ἐξῶ, γιατὶ πολὺ μπερδεύθηκε') Μειδίαμα τῆς Νίκης (ἂν θὰ ἤθελα; πολὺ μάλιστα!) Μικρομέγαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') Δούκα τῆς Φασόλας (καλὴ ἀρχὴ ποιπόν!) Φρέντον (ἡ ἀνανέωσις ἔφθασε πλέον ἢ ἐγκαίρως· εὐχαριστῶ') Κῦμα τοῦ Αἰγαίου (μ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὰ Γαλλικὰ Ἀναγνωσματάρια, αἱ Μέθοδοι κτλ. μὲ τὰς λύσεις των δίπλα, τὰ ξέρουν ὅλοι· γι' αὐτὸ εἶπα μόνον ἀπὸ περιοδικά, ποὺ βέβαια θὰ εἶναι πιὸ ἄγνωστα·) Νηρηΐδα τοῦ Εὐρίπου (βραβεῖον ἔστειλα') Γιάννην Ἀγιάννην (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· ἐμπρὸς!) Ἄλβαν (καλούτσικο εἶναι καὶ μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς· ναί, νὰ μοῦ γράψῃς γι' αὐτὴ τὴν παράσταση·) Ἴβρ. Πειρ. (δὲν πειράζει γιὰ μιὰ λέξη· μὰ τόσο ἄγνωστος εἶναι ὁ Ἠσαΐας;) Ἀκτῖνα Ἡλίου (παλαιοὺς τόμους ἔχω μόνον ὅσους βλέπεις στὸν Τιμοκατάλογο ποὺ δημοσίευσα στὸ φύλλο συχνά') Ἔνδοξον Δεωνίδαν (ἀκριβά, τώρα ὅλα εἶναι ἀκριβά· καὶ χρειάζεται ἐπιμέλεια στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν χαμένα') Ἐπάλοφον (ἐλήφθησαν) Μαρίαν Ἐδελσταίν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἴδε Ὀδηγὸν, Κεφ. Β'. § 8·) Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι (ἔστειλα· σὲ κάθε τετράδιο Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς 15λεπτον γραμματόσημο γιὰ τὴ διαβίβασή·) Ἴσραὴλ (πιστοποιητικὸν ἔστειλα·) Ἀείποτε Ἀγνωστον (θέρμα συγχαρητήρια· καὶ τώρα ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ συχνά·) Νικολ. Στραβ. (ἡ λύσις ὀρθή, ἀλλὰ τὸ ὄνομα δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸ φανερώσω·) Δημ. Βῶκον (μὰ γιατὶ δὲν συμμορφώνεσαι μὲ τὸν Ὀδηγὸν καὶ στέλεις τὰς λύσεις ἔτσι ποὺ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει;) Κόδριγκτον (ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς εἶναι ὁ σωστός·) Βινίκιον, Σβέντζον, Σερμιστοπούλαν κτλ. κτλ.

Μπάρμπα-Λάμπρον, Α.Γ.Γκιόκαν, Ἀφροιμένον Κῦμα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἐράτωνα, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Μεγάλην Ἰδέαν, Μακεδονικὸν Ἰδεώδες (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **28 Σεπτεμβρίου**, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

Πετριὲς στὸν Ἥλιο, [τέσσαρα μεγάλα διηγήματα] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 5,50.)

Ὁ Πόλεμος, [ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ 1912] δραχ. 7 (καὶ ταχυδρ. 7,50.)

Φοιτηταί, [τὸ βραβευθὲν εἰς τὸν Ἀβερώφειον δραμματάκι] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 5,50)

Ἀνετυπώθη καὶ

«Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ»,

μυθιστόρημα (δραχ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.)

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 491ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Δεκεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

614. Λεξίγριφος

Στοιχεῖο ἂν συνενώσῃς
Μὲ μηχανὴ κοινή,
Τῆς Ρώμης βασιλέα
Θὰ κάμῃς στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Γοργόφτερη Νίκη

615. Στοιχειόγριφος

Ἂν π σῶς δὲν μὲ πειράξῃς,
Μένω ἀρχαῖος βασιλεύς.
Ἔνα γράμμα ἂν μ' ὑπεράξῃς
Γίνομαι νεροῦ φρέας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδριγκτον

616. Στοιχειοτονόγριφος

Ἐπιστήμων κι' ἐφευρέτης,
Ὅπως ἔχω ἂν μάφήσῃς·
Μέγας ποιητὴς θὰ ἶνω,
—Μὰ μὲ ἄλλη ὀρθογραφία,—
Τὰ δυὸ πρῶτα μου ἂν σβύσῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Δόρνκουρ

617. Μεταγραμματισμός

Εἶναι, λῦπα μου. ἐρπετὸ
Καὶ μεγάλο καὶ μικρό.
Μ' Ἀργοναύτης θὰ προβάλῃ,
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μακεδόνος Προσκόπου

618. Δίζυγον

* * * * * * * Πάντικατασταθοῦν
* * οἱ ἀστερισκοι διὰ
* * * * * * * γραμμάτων ὥστε
* * * * νὰ ἀναγινώσκωνται:
* * * * ὁριζοντίως,
* * πρὸ αἰμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης· καθέτως δὲ ἐξ ἀριστερῶν: οὐ ἀνὶ ν σῶμα, Νομοθέτης, ποτὸν καὶ Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος

619. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 3 5 6 7	=	Αὐτοκράτωρ
2 6 4 3	=	Δένδρον.
3 2 6 1 2 6 5	=	Γεωργ. ἐργαλεῖον
4 6 5	=	Ἄνθος.
5 3 4 3 7	=	Μυθολογικὸν.
6 7 1 4 7	=	Ἀντωνυμία.
7 4 1 6 7	=	Δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαρ. Π. Κουφοπαναγιῆ

620—624. Μουσικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄννα, ἄρτος, μυελός, ἄκμων, ὅριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανελληνίου Ὀνείρου

625. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κύκλωπα, τὰ δεύτερα πόλιν τῆς Μακεδονίας καὶ τὰ τρίτα πολύτιμον λίθον:

1, Προφήτης· 2, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· 3, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας· 4, Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου· 5. Φιλόσοφος· 6, Περιμάχητος νησίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεκεσμένου Λόρδου

626. Φωνηεντόλιπον

* - θς - πντ - ν - σφ - πσ

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Α. Ἀλεξάνδρου

627. Γρῖφος

θα εἰς
θα θα εἰς εἰς
Ὠ! τίς; πῦρ θ' R
θα θα εἰς εἰς
θα εἰς

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Κύματος τοῦ Αἰγαίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 30

424. Σύρος (ς, ἥρως.)—425 Λοιμός- λιμός.—426 Κίμων-Σίμων.—427. Γωνία-ἀνοίγω.—428. Λάκων.

429. ΔΑ - ΜΑ - ΛΙΣ 430-431. Διὰ τοῦ
ΜΑ - ΓΙΣ - ΣΑ Θ: θόλος (ἢ πόθος) θέα
ΛΙΣ - ΣΑ - ΒΩΝ (ἢ θεὰ), πάθος θῶς, θρόνος.— 433. Ὁ Ὄσιρις (ὡς ἡ ρις). 436. ΕΒΡΟΣ (Ἕρωτα, Βαρύς, Ράκτω, Ὄρος, Σοφός.)—437. Τὰ εὐκόλως ἐνοούμενα παραλείπονται. — 438. Ἐσο φιλαλήθης εἰς ὅλα (ἐς ο φιλ-λό' εἰς εἰς - ο λά.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ***ἑκτώ***: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 5,60*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 15*** καὶ ραμμένος ***δρ. 17***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***1,50*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ.9.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20. εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ.0,55

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ὁ Πυρειοσπόλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλοῦν στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέρα τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πολλὰ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—323]

Μαγικὸ Ἀπρογιάλι. Μαχαβαρίτ Μεσογειακὴ Ἀκτή. Κυθέρεια Φριδολίνη κι' ὅσοι γράφετε στὴ Σ. λίδα, πολὺ θὰ ὑποχρεωθῶ ἂν ἀντιλάλξωμε Μ. Μυστικά. —***Νεφέλη***

[Κ'—324]

Σύλλογε «Νίκη» συμμαχοῦμεν στὴ δημοψήφισμα; Ψευδώνυμα θέλουν ὑποστήριξιν ἂς φροντίσουν νὰ ἔγγραφοῦν μέλη.—***Σύλλογος «Ὄλυμπος»***

[Κ'—325]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΒΡΟΝΤΗ,,

Ἀ' Διαγ. Διηγήματος: «Ποία στιγμὴ ἄφησε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωσι τῆς ζωῆς σας; «Βραβεῖον: «Θῦμα τοῦ Φθόνου». Μέχρι 31 Δ)δρίου Δ)σις: Ν. Καρατζᾶν, Λυσβουνιώτου 13, Ἀθήνας. Θὰ τὰ κρίνῃ ὁ κ. Τάλας Ἄγρας.

[Κ'—326]

Αὐτοκρατορία» δικός σας εἶμαι

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

[Κ'—327]

Ἱδρύεται σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΕΡΜΗΣ», ζητῶν ἀνταποκριτὰς πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐγγραφὴ λεπτ. 50. Ἀπευθυντέον κ. Γεώρ. Κωνσταντοδημόπουλον, Μεσολόγγιον.

[Κ'—328]

Ψηφίσατε ὅλοι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου σας, τὴν ***Ἀναστάθεια Ἑλλάδα.*** Ἀσπροσο!..

[Κ'—329]

Δεχθῆτε, ἀγαπημένες μου φίλες, πολλὰ φιλιὰ ἀπὸ τὴν ὡραία Γενεύη. Ζητῶ χίλιες συγγνώμες, σ' ὅσες δὲν ἀπήντησα καὶ δὲν θὰ ἀπαντήσω σὲ γράμματά τους καὶ δὲν εὐχαρίστησα εἰς εὐχές των στὴν γιορτή μου, μὲ τὸ ὡραῖο ξεσπίτι μου.

ΓΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

[Κ'—330]

Βινίκιε. εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ σύλλυπητήρια. —***Προσφυλοπούλα, Ἐλευθ. Μικρασία.***

[Κ'—331]

Δεινὸν Σκεπευτήν, Ἀνεμώνη Μύρια εὐχαριστῶ.

Προσφυγοπούλα

[Κ'—332]

Ἠρωα τῶν Δολιανῶν. Ἐπιστολὴ ἔστειλα πρὸ μηνός, ἀπάντησιν δὲν ἔλαβα. Διατί;

ΕΥΘ. Σ. ΜΑΝΤΖΑΓΡΙΩΤΑΚΗΣ

[Κ'—333]

Δνὶς ΦΟΞΤΡΟΤ, Μ. Μυστ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ ἔστειλα.—Δνι, **ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ**, ἐπιστολὴ ἐλήφθη· ἡ ἄρνησίς σας εἶναι μάλλον προφασις Ἀλληλογραφοῦμεν;—***Ὠχρὰ Ὀνειροπόλος,*** δέχομαι ἀνταλλαγὴν ἀπ' εὐθείας.—***Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ,*** δέχομαι ἀλληλογραφίαν· ἀκμῆνον, Διεύθυνσις: **ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ**

[Κ'—334]

Δνις ΦΟΞΤΡΟΤ, Μ. Μυστ. ἔλαβα. Εὐχαριστῶ, Ἀλληλογραφοῦμεν;

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

[Κ'—335]

Λυγαριά, Ἀετάνταχτη, Κρυφὴ Ἐλπίδα, Ἀνδρειωμένο Ναυτόπουλο Ἐλπιδοφόρα σᾶς χρωστῶ καρδιόβγαλτα εὐχαριστῶ γιὰ τὴς εὐχές σας.

Ἀνακτηθεῖσα Λευτερία

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 8—Τηλέφ.11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4897